

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ner.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσωρεύσε ήττες και ήττες με-ταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνα-τη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συντακτικής του ομάδας.
Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 29/06/2026.
Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα: Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), Βιβλιοπωλείο Αλφειός (Χαριλάου Τρικούπη 22), Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλι-δρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο Υμηπτού (Υμηπτού 74, Παγκράτι)
Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη: antifatraverso@gmail.com
Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα: antifacommunity.gr/traverso

ΜΕΘΟΔΟΣ | ΑΠΟΨΗ | ΒΙΩΜΑ | ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Μέθοδος.

Δηλαδή πως φτάνουμε να λέμε όσα λέμε και να κάνουμε όσα κάνουμε.

Είμαστε φορείς της πολιτικής και οργανωτικής παράδοσης της αυτονομίας. Όσα λέμε κι όσα κάνουμε είναι αποτέλεσμα παροχής ανιδιοτελούς εργασίας στο κίνημα. Για να είμαστε σε θέση να εκδίδουμε αυτό το περιοδικό, τέσσερα τεύχη κάθε χρόνο από το 2020 μέχρι σήμερα, χρειάζεται να δια-βάσουμε συστηματικά τον ντόπιο και διεθνή Τύπο, να παρακολουθούμε την εκδοτική δραστηριότητα και να έχουμε ένα βλέμμα στην ψηφιακή σφαίρα (αυτό το τελευταίο ομολογουμένως μας έχει επιβληθεί ως έναν βαθμό).

Χρειάζεται επίσης να συναντιόμαστε κάθε εβδομάδα ώστε να συζητάμε μεταξύ μας όσα έχουμε διαβάσει και να οργανώνουμε τις εργασίες της συγγραφής/διόρθωσης/επιμέλειας των κειμένων. Κι όταν στήσουμε το περιοδικό κι ο τυπογράφος το τυπώσει, χρειάζεται μετά να το διανείμουμε στα σημεία διακίνησης και να το στείλουμε ταχυδρομικά στην επαρχία. Αφού πρώτα κολλήσουμε 400 αφίσες που ανακοινώνουν την κυκλοφορία του τεύχους.

Αντίστοιχα και οι άλλες antifa ή αυτόνομες ομάδες, οργανώνονται με παρόμοιο τρόπο. Συζητάνε και γράφουν τις αφίσες και τις προκηρύ-ξεις τους, σχεδιάζουν τις δράσεις τους, κανονίζουν τις εργασίες τους και τακτοποιούν τις εισφορές τους. Η μέθοδος είναι κοινή και περι-λαμβάνει οικειοθελή εργασία, δέσμευση στον κοινό σκοπό και διαρκή αυτοαξιολόγηση.

Άποψη.

Δηλαδή τι λέμε όταν ανοίγουμε το στόμα μας.

Κουβαλάμε κάποιες συγκεκριμένες πολιτικές αρχές και οι απόψεις που δι-αμορφώνουμε είναι επηρεασμένες από το παρελθόν. Γι' αυτό φροντίζουμε να γνωρίζουμε τι έχουν πει στο παρελθόν και τι λένε σήμερα σύντροφοι/ισσες. Επειδή υιοθετούμε μαρξιστική ανάλυση, η εργασία βρίσκεται στο επίκεντρο της άποψης. Βλέπουμε την κοινωνία ως πεδίο αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων και το κράτος ως εγγυητή και ρυθμιστή των ταξι-κών σχέσεων. Ο σύγχρονος φασισμός κατέχει μια ξεχωριστή θέση στις απόψεις μας για λόγους που σε μεγάλο βαθμό οφείλονται στις πολιτικές αρχές που κουβαλάμε.

Κρίνουμε σημαντικό να διαμορφώνουμε αυτόνομες απόψεις, δηλαδή απόψεις που δεν είναι μεσολαβημένες από την αριστερά. Αυτό συχνά είναι δύσκολο. Αυτόνομες απόψεις δεν πάει να πει ξεκούδουνες απόψεις. Πάει να πει πως κοιτώντας το ευρύ φάσμα της κοινωνικής αναπαραγω-γής, προσπαθούμε να εντοπίζουμε τα θερμά σημεία όπου εν δυνάμει η εργατική τάξη μπορεί να φανεί ισχυρή. Αυτό αναπόδραστα μας οδηγεί να μπλεκόμαστε με την συγκυρία. Το ζήτημα είναι να μην σερνόμαστε πίσω από αυτή, αλλά τα σημεία που επιλέγουμε για να κάνουμε πολιτική να παρέχουν έδαφος αυτόνομης ανάπτυξης κριτικής, απειθαρχίας ή/και αγώνων. Η μέθοδος μπορεί να βοηθήσει προς αυτή την κατεύθυνση.

I edito

Βίωμα.

Δηλαδή από ποια θέση μιλάμε.

Μιλάμε από ταξική θέση. Είμαστε κομμάτι της σύγχρονης εργατικής τάξης και με συνείδηση της θέσης αυτής. Ταυτόχρονα είμαστε φορείς και άλλων καταπιέσεων. Γι' αυτό συχνά μιλάμε και ως γυναίκες, ως νεαροί/ές προλετάριοι/ες κ.λπ. Το βίωμα δεν καθορίζει περιοριστικά το τι λέμε. Υπαγορεύει, όμως, την μεροληπτική γωνία από την οποία διαμορφώνουμε τις απόψεις μας. Όσα λέμε προσπαθούμε να είναι η επεξεργασμένη εμπειρία της καθημερινότητάς μας ως εργατών/τριών, ως γυναικών, ως νεαρών προλετάρων. Πρωτίστως δεν έχουμε στόχο να πείσουμε για το δίκιο μας. Στόχο έχουμε να μιλήσουμε για την τάξη μας, να υπερασπιστούμε τα συμφέροντά της και να παρέχουμε θεωρητικά και αναλυτικά εργαλεία ώστε να μπορούν να το κάνουν κι άλλοι.

Οργάνωση.

Δηλαδή πως κάνουμε τα λόγια μας πράξη.

Χωρίς μέθοδο και άποψη, η οργάνωση είναι ένα σχήμα λόγου. Τα τεχνικά ζητήματα κατά το ήμισυ είναι πολιτικά ζητήματα. Οργανωνόμαστε αναθέτοντας συλλογικές αρμοδιότητες και αναλαμβάνοντας ατομικές ευθύνες. Με πυρήνα τις συλλογικές δεσμεύσεις μας, κατεθέτουμε εργασία στον κοινά συμφωνημένο σκοπό. Είτε αυτός είναι η συγγραφή και κυκλοφορία ενός τεύχους, είτε το τύπωμα και το κόλλημα μιας αφίσας, είτε η διοργάνωση ενός antiifa live είτε η παρέμβαση στο δημόσιο χώρο.

Έτσι δουλεύουν κι έτσι είναι οργανωμένα τα συντρόφια από την γυναικεία ομάδα Women's Collective 619 και τους/τις Outsiders. Έτσι σχεδιάσαμε και συνδιοργανώσαμε την διαδήλωση που έγινε 11 Ιούνη στην πλατεία Βικτωρίας με σύνθημα «δεν θα γίνουμε στρατιώτες». Διαβάζοντας την επικαιρότητα, συζητώντας τις απόψεις μας, μιλώντας από υποκειμενική θέση και μοιράζοντας τις δουλειές μιας διαδήλωσης. Δηλαδή το κόλλημα μερικών χιλιάδων αφισών, το μοίρασμα μερικών χιλιάδων προκηρύξεων, το πέταγμα μερικών χιλιάδων τρικακίων και όλες τις υπόλοιπες εργασίες που απαιτεί μια αυτόνομη διαδήλωση ώστε να μετατραπεί από λόγια σε πράξη.

Οι τρεις και πλέον εκατοντάδες διαδηλωτών/τριών που συμμετείχαν στην διαδήλωση γνωρίζουν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό τι απαιτούσε η οργάνωσή της. Οι χιλιάδες των περαστικών που αντίκρυσαν το σώμα της στην Αχαρνών, την Πατησίων, την Δροσοπούλου και την Κυψέλης πιθανά όχι. Σίγουρα, όμως, οσμίστηκαν ότι ένα κομμάτι -μειοψηφικό προς το παρόν -της ντόπιας εργατικής τάξης δεν είναι καθόλου πεισμένο ότι πρέπει να σκύψει κι άλλο το κεφάλι στις προσταγές τους.

Το μήνυμα πέρασε. Η οργάνωση δούλεψε.

Το μέλλον δεν έχει γραφτεί ακόμα.

rial 

